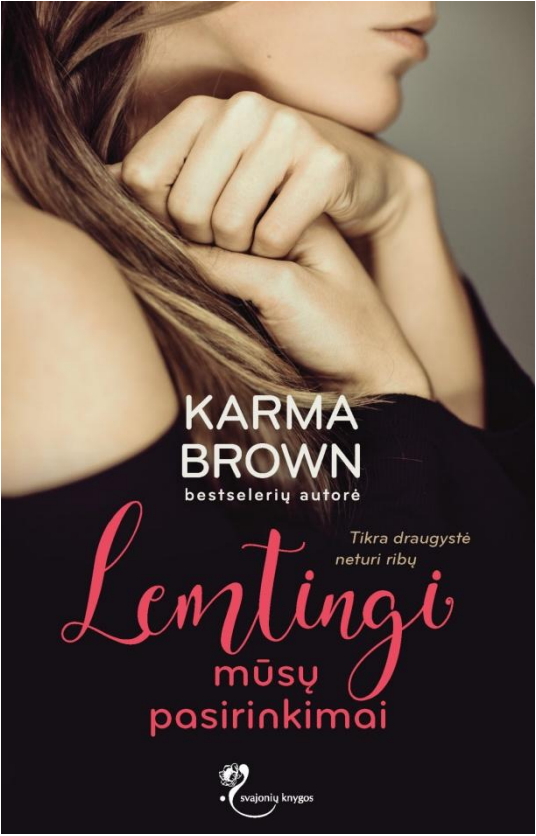

KARMA
BROWN

bestselerių autorė

*Tikra draugystė
neturi ribų*

Lemtingi
mūsų
pasirinkimai

Karma Brown

**LEMTINGI
MŪSŲ
PASIRINKIMAI**

Romanas

Versta iš: Karma Brown,
The Choice We Make, Mira Books, 2016
© Karma Brown, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį
draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai
skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą
kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti,
platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti,
teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be
raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą
numatyta teisinė atsakomybė.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2018

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2018

© shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

© ISBN 978-609-03-1080-9

© Knygute.lt, Elektroninė versija, 2025

Skiriu savo seseriai Jennai, tai ji padarė mane motina.

Autorės žodis

Žmonės dažnai sako, kad duktė paveldėjo mano akis ir yra panaši į mane. Man labai patinka girdėti tokius žodžius, nes jie – gražus priminimas, kam turiu būti dėkinga už tai, kaip ji atėjo į šį pasaulį.

Mudu su vyru apie galimybę turėti vaikų pirmąkart pasikalbėjome tą dieną, kai aš sėdėjau onkologo kabinete, nespėjusi atsigauti po sukrečiančios diagnozės: būdama trisdešimties, susirgau vėžiu. Klausydamasi tokių žodžių kaip „chemoterapija“ ir „radiacija“ sužinojau, kad gydymas sukels ne tik paralyžiuojantį pykinimą, nuovargį ir plaukų slinkimą. Paaiškėjo, jog jis gali sukelti ir nevaisingumą. Taigi mudu su vyru pirmąkart apie vaikus prakalbome tada, kai išgirdau galbūt niekada netapsianti motina.

Laimė, mano onkologas buvo įžvalgas ir pasirūpino, kad aš galėčiau patirti motinystę. Paskubomis atlikę sekinančias apvaisinimo procedūras, galiausiai turėjome dvidešimt vieną užšaldytą embrioną. Visi jie laukė, kol pa-

sveiksiu nuo vėžio ir būsiu pasirengusi gausinti šeimą.

Nors turėjome daugybę embrionų ir neišsenkančias ryžto atsargas, gydymas taip išsunkė mano kūną, kad negalėjau pastoti. Tačiau sesuo Džena buvo man pažadėjusi, jeigu prireiks, išnešioti kūdikį, todėl nedvejodama taip ir padarė. Pasinaudoję šiuo pažadu ir vienu tobulu embrionu, Dženos dėka 2008 m. birželį mudu su vyru tapome tėvais – tai pavyko tik dėl tokio nuostabaus dalyko kaip surogatinė motinystė.

Kad taptume tėvais, prireikė 1825 dienų. Kelionė buvo nelengva ir niekam jos nelinkėčiau, nors pabaiga ir laiminga. Vis dėlto vertėjo iškęsti visas tas injekcijas, procedūras, vaistus, nerimo akimirkas ir iššūkius, vertėjo išleisti pinigus. Nes aš esu mama.

Ši knyga nėra mūsų istorija. Tačiau jos puslapiuose išsibarsčiusios mano patirtys, dėkinumas seseriai ir kitoms moterims, padėjusioms žmonėms pažinti tėvystę ir motinystę – tai dovana, kurios nevalia sumenkinti.

„Pasaulis laužo kiekvieną, bet paskui dauguma tampa tik stipresni lūžio vietoje.“

Ernestas Hemingvėjus

1

HANA

Telefonui suskambus antradienį, septintą valandą vakaro, nustembu, bet nerimo nepajuntu. Nerimas užplūsta tada, kai skambučio sulauki vidury nakties ir pabundi apimtas panikos, būdamas tikras, kad kas nors mirė. Dažniausiai net nekeliu laidinio telefono ragelio – aparatas užsilikęs nuo mano mokyklos dienų, visai paprastas, be ekrano. Beno manymu, reikėtų nutraukti telefoninio ryšio tiekimo sutartį, nes šiuo numeriu mums niekas neskambina, na, nebent telerinkodaros atstovai, retkarčiais mano mama ir dar geriausia draugė Keitė, bet ir ji netyčia, nes kažkodėl bijo atnaujinti savo kontaktų sąrašą.

Nutarusi, kad skambina telerinkodaros atstovas, nes mama šįvakar išėjusi į bridžo klubą, o su Keite kalbėjasi vos prieš valandą, toliau pjaustau fachitai skirtas paprikas ir laukiu, kol įsijungs telefono bendraamžis atsakiklis.

- Hana? Tu namie? - pasigirsta nedrąsus, įsi-tempęs, bet pažįstamas balsas.

Užkliuvusi už šuniuko, miegančio vidury virtuvės, nusišluostau rankas į džinsus ir stveriu ragelį.

- Alio? Deividai? - Prabudęs šunelis grybšteli man koją ir bando urgzti, veikiau prajuokindamas nei suerzindamas. - Šalin, Klovere, - šnibžteliu stengdamasi nutaisyti griežtą toną, visai kaip mokė šunų dresuotojas. Kloverė manęs nepaiso ir toliau puldinėja džinsų klešnes. Ieškodama pagalbos pažvelgiu į Beną, bet jis įsitaisęs ant sofos kažką skaito planšetiniame kompiuteryje ir nieko nepastebi.

- Hana... - pakartoja Deividas, tik šįkart mano vardas staigiai išsiveržia jam iš burnos. Lyg būtų užgniaužęs kvapą ir tik dabar galėjęs atsikvėpti. Nesmarkiai nusipurtau Kloverę nuo kojos ir ištraukusi iš užpakalinės kišenės skanėstą pamėtėju sofos link. Kalytė kaipmat nusiveja grobį, užšokusi ant sofos mažu švelniu baltu kūneliu prisiglaudžia prie Beno ir ima kramsnoti sausainiuką. Benas paglosto Kloverei galvą murmeldamas: *gerutė*, o aš ranka uždengiu ragelį.

- Nepamiršk, kas tave šeria, - sakau kalytei ir vėl pakeliu ragelį prie lūpų. - Deividai, svei-

kas. Kada judu su Keite atvažiuosite? Mano nekantrus ir, pasirodo, išbadėjęs vyras jau suvalgė beveik visą gvakamolę.

Užmetu akį į Beną, o šis nusišypsojęs pasilenkia ir paima nuo otomanės telefoną, pasislėpusį po žurnalais ir minkštais šuns žaislais. Raukydamasis pažvelgia į ekraną, paskui pakelia į mane akis ir jo veide aš išvystu susirūpinimą. Man krūtinę apsieja nerimo juosta, prisimenu savo telefoną, pamirštą antrame aukšte, dušo kambaryje ant tualetinio staliuko. Mažyliu pirštu pabilsnoju į lenktą plastikinį ragelį, nepatenkinta tuo, kaip jaučiuosi.

– Pala, iš kur gavai šitą numerį?

Benas staigiai atsistoja, Kloverė nusirita jam nuo kelių.

Tik tada suprantu: Deividas neatsako todėl, kad verkia. Staiga išgirstu foninį triukšmą. kažkas pypsi kaip įkyrus žadintuvas. Per garsiakalbį neaiškiai murma balsas. Girdžiu šurmulį, keliamą svarbius dalykus darančių žmonių.

– Deividai, kur tu esi?

Benas jau stovi greta ir rodo savo telefono ekraną. Visa virtinė praleistų Deivido skambučių.

- Hana... aš ligoninėje... Nežinau, kas nutiko. Viskas buvo gerai, bet ji ėmė ir...

- Kas yra? - mano širdis įnirtingai daužosi. - Ar kas nors atsitiko mergaitėms?

Keitė turbūt panikuoja, todėl man skambina Deividas. Nerimo juosta užsiveržia tvirčiau.

Nuskamba jo atsakymas ir mano gyvenimas apsiverčia aukštyn kojom.

PRIEŠ 14 MĖNESIŲ

2

KEITĖ

Birželis

Dar sykį žvilgtelėjau į telefoną - jau penkioliką kartą per pastarąsias penkias minutes.

- Paskambink man, - liepiu Deividui. - Noriu įsitikinti, kad telefonas veikia.

- Veikia, - atkirto Deividas, smulkindamas braškes ir bananus. Nors mūsų dukterims jau septyneri ir vienuolika, paramedikas Deividas vis dar užsispyręs smulkina joms skirtą maistą kėsnio dydžio gabalėliais, kad mergaitės ne-užspringtų.

Deividas nusilaižė nuo pirštų braškių sultis ir

pakėlė į mane akis.

– Duok jai laiko, Keite. Dar tik šešios.

– Žinau, bet šįkart mane buvo apėmusi tokia gera nuojauta. O jei naujienos geros, ji jau būtų paskambinusi, tiesa? Tiesa?

Deividas subėrė susmulkintus vaisius į mergaičių dubenėlius, o šiuos padėjo ant stalo greta vakarienės – ant grotelių keptų vištienos šlaunelių su šiaudeliais pjaustytomis morkomis ir agurkais.

– Eiva! Džouze! Vakariene! – suriko jis priėjęs prie laiptų ir grįžo į virtuvę.

– Jeigu naujienos geros, galbūt juodu su Benu pirma nori atšvęsti vieni, – pasakė jis. – O jeigu blogos, ji tikriausiai dar nepasiruošusi pranešti.

Mergaitės įlėkė į virtuvę.

– Kas vakarienei? – paklausė vyresnėlė Eiva.

– Vištiena su daržovėmis, – atsakiau ir įpylusi dvi stiklines pieno padaviau Eivai. Sau į taure įsipyliau dar vyno, o Deividui padaviau butelį alaus. Jo pamaina prasidės tik ryte, vadinasi, mergaitėms sugulus galėsime ramiai pavakarieniauti ir pažiūrėti „Netflix“.

– Nemėgstu vištienos, – pareiškė Džouzė su-raukusi nosytę.

- Mėgsti, - atkirto Deividas ir, jai atsisėdus, pristūmė kėdę arčiau stalo.

Dukra maištingai stumtelėjo lėkštę tolyn.

- Nemėgstu! - Džouzė susinėrė rankas ant krūtinės ir man teko nuslėpti šypsnį, prisiden-
gus taure vyno. Supykusi ir rūščiai suraukusi
rusvus antakius ji tapdavo labai panaši į Dei-
vidą.

- Nuo kada, saldainiuk?

Atsisėdau priešais ją ir, gražinusi lėkštę į vie-
tą, gurkštelėjau vyno. Džouzė - permaininga
mergaitė. Vieną akimirką patenkinta glaustosi,
kitą jau tranko durimis, aiškindama, kad gyve-
nimas neteisingas ir gniuždantis. Pavadinome
ją mano močiutės Džozefinos garbei. Karo me-
tais ji dirbo pribuvėja ir, pasak šeimos legen-
dos, buvo kieta moteriškė. Močiutę Džozefiną
atsimenu miglotai, ji mirė kitą dieną po mano
šeštojo gimtadienio. Bet pamenu, kad rankinės
dugne ji visada nešiodavosi tų raudonai ir bal-
tai dryžuotų mėtinių saldainiukų, dažniausiai
aplipusių senais popierėliais, kad kiekvieną
rytą į arbatą įsipildavo šliūksnį viskio ir kad ją
dažnai kamuodavo migrenos priepuoliai - de-
ja, šitą savybę paveldėjau ir aš.

- Nuo tada, kai pas močiutę pažiūrėjo „Viš-

čiukų maištą“, – paaiškino Eiva ir godžiai suleido dantis į blauzdelę. Džouzė buvo balsinga ir kupina emocijų, o Eiva – rami, visai kaip Devidas, dažnai sėdėdavo įbedusi nosį į knygą. Bet ji pasižymėjo nuostabiu humoro jausmu (norėčiau tikėti, paveldėtu iš manęs) ir buvo tikra sesutės erzinimo virtuožė.

Užuodusi progą tai padaryti, Eiva atsikando didžiulį kąsnį vištienos ir garsiai kramtydama, čepsėdama lūpomis pasilenkė prie Džouzės. Perspėjamai nužvelgiau Eivą ir atsistojusi sutečiau Džouzei sumuštinį su žemės riešutų kremu ir medumi. Net plutelę nupjausčiau, nors supratau, kad vieną dieną teks liautis tai darius. Padėjau sumuštinį dukteriai į lėkštę ir, vengdama Devido žvilgsnio, pasiėmiau blauzdelę sau. Dar vakar mudu susiginčijome dėl to, kad aš visada skubu dukroms pasiūlyti kitą patiekalą, kai šios užsispiria nevalgyti to, kas padėta ant stalo.

Atsikandusi vištienos vėl užmečiau akį į telefoną.

– Keite, jai viskas gerai. – Devidas nurijo paskutinį gurkšnį alaus. Atsistojo pasiimti antro butelio ir, prieš vėl atsisėsdamas prie stalo, stabtelėjo pabučiuoti man į viršugalvį.

Bet aš žinoju, jog jai ne viskas gerai. Mudvi

su Hana geriausios draugės jau dvidešimt penkerius metus, aš ją pažinojau geriau nei kas kitas.

3

HANA

Mudu su Benu susituokę jau 2190 dienų ir beveik kiekvieną iš jų aš bandžiau pastoti.

Susipažinome Jamaikoje, mano koledžo laikų draugės ir, kaip paaiškėjo, Beno pusseserės Džasminos vestuvėse. Jis buvo aukštas, šmaikštus ir mokėjo kelis beverčius triukus, pavyzdžiui, balansuoti druskinę ant briaunos ir iš dolerio kupiūros išlankstyti mažičius marškinėlius su apykakle. Man tai pasirodė neįtikėtinai žavu, ypač po kelių taurių punšo su romu. Benas, iš jamaikietės motinos paveldėjęs grietinėlę balintos arbatos spalvos odą, o iš amerikiečio tėvo – ryškiai mėlynas akis, negailėjo man pasakojimų apie Jamaikoje praleistą vaikystę. Jo motina dirbo šefe restorane, o architektas tėvas saloje vadovavo prabangių kurortų statybai.

Padauginę kokteilių mudu juokėmės, šokome ir vėlai naktį išsimaudę vandenyne klupinėdami grįžome į viešbučio kambarį. Tai buvo

viena tą tobulą naktį, kurias prisimeni, kai gyvenimas ima slėgti. Pastaruoju metu dažnai prisimindavau tą naktį.

Dabar, praėjus šešeriems metams, jau turėčiau būti įpratusi išvysti juostelę arba užrašą *Ne nėščia*, bet vis tiek kaskart nustembu. Jau seniai praėjo laikai, kai, man susikėlus kojas į viršų, mudu gurkšnodavome vyną ir kikendavome, tikėdamiesi, kad ką tik padarėme kūdikį. Ir nors vis dar aktyviai bandėme susilaukti vaiko, retai beužsiimdavome seksu. Pasiilgau sekso.

Išmokau atsakinėti į skaudų, nejautrų, nors ir nepiktybiškai užduodamą klausimą: *Na, tai kada turėsite vaikų?* Priešingai nei anksčiau, nebeatsakau entuziastingu: *Stengiamės!* Dabar tiesiog tarsteliu: *Tikiuosi, greitai*. Prielaida, jog mudu su Benu neturime kūdikio dėl to, kad nesistengiame, mane labai pykdė.

Dieve, mes taip stengiamės!

Beldimas į duris mane išgąsdino, plastikinė testo juostelė iškrito iš rankos.

– Hana? Ar viskas gerai?

Atsikrenkščiau.

– Tuoju išeisiu....